

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάχθησαν ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς καὶ ἐπὶ ἐξουχίαν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγαμα, ἀποδοῦν παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁμογενῶς καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀξιόστον καὶ εὐχρηστέστον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΑΡΘΡΗ ΠΡΟΛΗΠΤΕΑ

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΝ: Ἑβδομάς δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τετμήνηος δρ. 22.
ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΝ: Ἀγγλικῶν γράμμα δραχμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλικῶν καὶ ἑλλῶν ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρητικῶν ἀλλήλιν 10.
Ἐξάμηνος καὶ Τετμήνηος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ Τῶ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' ἢ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουθήμευτος μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρεσίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰουλίου 1928

Ἔτος 47ον.—Ἀριθ. 34

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθοποιήματα τοῦ Δοκτοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

— Μὰ γιατί;

— Τὸ δικό μας, τὸν καίμενο τὸ δόκτορα Μπανά, τὸν θάψαμε τὴν περασμένη ἑβδομάδα κι' ὁ ἀρχινοσοκόμενος, ποὺ τὴ φροντίζει τώρα, δὲν ξέρει καὶ πολλὰ πράγματα.

— Γρήγορα, Καρδινιάκ, εἰπε ὁ λοχαγός, τρέψτε νὰ εἰδοποιήσετε τὸν κ. Ἀντοναὶ καὶ τὸ δόκτορα Ἑρβέ. Ὁ κ. Ραμπλό εἶναι ζωντανός κι' αὐτὸ μὰς φτάνει. Μὰ ἂν πρόκειται νὰ τὸν ἐλευθερώσουμε γιὰ νὰ μὴν ξαναῖδε πιά τὸ κορίτσι του, τέτοια λευτεριά ὡς τοῦ λείπει! Τρέψτε γρήγορα!

Ἦσαν ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ Καρδινιάκ, μαζί με τὸ γιατρὸ, ἔφτανε στὴν εἰσοδὸ τοῦ φρουρίου τῆς Κίτας. Πάνω σ' ἓνα γιγάντιο δέντρο, κάποιος ἀστειὸς στρατιώτης τῆς μικρῆς φρουρᾶς τῆς Κίτας, εἶχε σχεδιάσει, σὲ δυὸ πινακίδες, βέλη. Τὸνα εἶχε κατεθυσίωσιν πρὸς τὴν κοιλιάδα τοῦ Σανεγάλη μετὰ τὴν ἐπιγραφή: Ὅδὸς Γαλλίας. Ἄλλο ἔδειχνε πρὸς τὸ Νίγηρ μετὰ τὴν ἐπιγραφή: Ὅδὸς Ἀναπαύσεως!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Τ' ἀπόδοπτα μιάς ἐκδοτατείας

Εἶμαι βέβαιος πὺς δὲν ἀκούτε τὴ λέξη «φρούριον», θαρρεῖτε πὺς βλέπετε γιγάντια τείχη μετὰ ὀγκόλιθους, μετὰ βαρεῖες πύλες καὶ ἀπειρες πολεμιστρες, ποὺ περικλιθύνου καὶ σκιάζου μετὰ τὸν προστατευτικὸν ὄγκο τους μὲν ὀχυρωμένη πόλη. Ἡ φαντασία σας προσηθεῖ μερικὰ φρουριακά κανόνια, ποὺ τὰ στόμια τους εἶναι γυρισμένα πρὸς τὰ ἔξω, εἰσιμα νὰ θερσίουν τὸν ἔχθρὸ ποὺ θὰ ζητοῦσε νὰ κυριεύσει τὴν πόλη, καὶ μερικὸς σκοποὺς ποὺ βηματίζουν μ' ἑφ' ἑπλοῦ λόγῃ σὲς ἐπάλλξεις κι' ἐπιθεωροῦν ἡσυχά

τὸ μακρινὸν ὄριζοντα, ἐνὸς πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους κυματίζει περήφανα ἡ σημαία τους—τὸ σύμβολο τῆς κυριαρχίας τους.

Ἡ εἰκόνα αὐτή, ποὺ σχηματίζεται στὴ φαντασία σας, εἶναι πολὺ ἁμορφῆ κι' ἀρκετὰ ρομαντικῆ. Ἄν ὅμως εἶχατε τὴν τόχην νὰ συνοδεύετε καὶ σὲς τὸ ἀπόσπασμα ποὺ ὀδηγοῦσε ὁ Γιώργος Καρδινιάκ καὶ ἑφτάνατε μαζί του μπροστὰ σὲ

*Ἐπισκετὸ ἀσπυγὸς τῆς ἀρρωστῆς... (Σελ. 266, στ. α.)

φρούριον τῆς Κίτας, σὰς βεβαίω πὺς θὰ δοκιμάζατε μὲ πολλὸ δικαιολογημένη ἀπογοήτευση, γιὰ τὸ φρούριον αὐτὸ δὲν θὰ εἶχε διόλου τὴ λάμψη καὶ τὴν ἐπιβολὴν ποὺ ἔχει τὸ φρούριον τῆς φαντασίας σας.

Ἦταν ἀπλοῦστατα ἓνα μεγάλο ὀρθογώνιον, μετὰ ψηλοὺς τοίχους καὶ μετὰ στρογγυλοὺς πύργους σὲς τέσσαρις γωνίαις.

Ἦταν ὅμως χτισμένο σοφά. Οἱ πο-

λεμιστρες ἦσαν τοποθετημέναι σὲ τρόπο ποὺ μποροῦσαν οἱ πολιορκητῆς νὰ χτυπηθοῦν ἀπὸ πολλὸ μακριά.

Μὰ ἔσο γιὰ χτίσιμο—μὴν τὰ ρωτᾶτε: οἱ τοῖχοι ἦσαν φτιασμένοι ἀπὸ δυὸ σειρὰς μεγάλα παλοῦκια ποὺ ἀνάμισσά τους εἶχαν ρίξει ἓνα μίγμα ἀπὸ χαλκίκα καὶ λάσπη ποὺ τὸχαν εἰτοιμάσει μαῦροι ἐργάτες.

Ἡ Κίτα ἐμοιάζε σὰν ἀράπικο χωριό. Μόνον ποὺ ἦταν χτισμένη πὺς κανονικά. Στὴ μέση τῆς περιτοχῆς τῆς ὕψωνόταν ἓνα παρατηρητήριο καμωμένο ἀπὸ μπαμποῦ, καὶ στὴν κορυφὴ του κυμάτιζε ἡ Γαλλικὴ σημαία.

Τέσσαρα φάθια σπιτάκια, σκεπασμένα μετὰ ξερὰ χοιτάρια στέγαζαν τοὺς δώδεκα σπαχήδες καὶ τοὺς τριάντα Σανεγαλέζους τῆς φρουρᾶς. Ἄλλα δυὸ ἦσαν στὴν διάθεση τοῦ φρουράρχου τῆς Κίτας, μὰ τὸ ἓνα τώρα τὸ κρατεῦσε ἡ ἀρρωστὴ κόρη τοῦ κ. Ραμπλό.

Σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι μπηκάν, γεμάτοι ἀγωνία, ὁ Γιώργος ὁ κ. Ἀντοναὶ κι' ὁ δόκτωρ Ἑρβέ.

Τὸ κορίτσι ἦταν ἑσπλωμένο σ' ἓνα κρεβάτι ἐκστρατείας. Τὰ μάγουλά της ἦσαν ξαναμμένα, τὰ μάτια της ἐλάνοιντα καὶ τὸ σῶμα της τὸ τίναζαν οἱ ἀνατριχίλες, δειχνοῦντας πὺς δυνατὸς ἦταν ὁ πυρετὸς της. Μὲ γάζινη κουνοπιέρα τὴν προφύλαγε ἀπ' τὶς μύγες καὶ τὰ κουνοῦπια καὶ, λίγο πὺς πέρα, ὁ δεκανέας νοσοκόμος, ποὺ γιὰ τὴν ὥρα ἔκανε χρεὶν

γιατροῦ καὶ νοσοκόμου, ἔστειμα ἓνα φάρμακο.

Ὡ, ναί, ἦταν ἡ Λουκία Ραμπλό, τ' ἄλλοτινὸ ξαναθὸ κοριτσάκι, ποὺ στεκόταν νάκουε τὸν μικρὸ πληγωμένον ἔθελοντὴ νὰ ὑπαγορευθεῖ στὸν Παῦλο Κουτουριὲ τὸ πολεμικὸ του ἡμερολόγιον. Μ' ἔλο ποῦχαν περάσει τόσα χρόνια καὶ τὸ κοριτσάκι τώρα εἶχε γίνει μεγάλη κι' ὄραϊα κοπέλλα, ὁ Γιώργος Καρδινιάκ, τὴ γνώρισε ἀμέσως!..

Καθώς την αντίκρισε, κίμα από αναμνήσεις πλημμύρισε το νου του κι έμεινε σιωπηλός και συλλογισμένος, δίπλα στον κ. Άντοναί, που τὰ χαρακτηριστικά του φανέρωναν απεριγραπτή άπαλυσία.

Στὸ μεταξύ, ὁ κ. Έρβὲ μέριαισε τὴν κουνούπιέρα κι' ἔπιασε τὸ σφυγμὸ τῆς ἀρρωστης, παρακολουθώντας τὸ χρονομέτρὸ του.

Ὁ νοσοκόμος πῆγε κοντὰ του.
— Πῆρε κινίνο; ρώτησε ὁ γιατρός.
— Πῆρε. Εἶχε διατάξει ὁ γιατρός Μπινέ.

Ὁ κ. Έρβὲ κούνησε τὸ κεφάλι.
— Τὸ μόνο ποὺ μπορούμε νὰ κάνουμε, εἶπε. Εὐτυχῶς ἔχουμε κι' ἀπ' αὐτό.

— Ἄ, κύριε γιατρέ, μὴν τὸ λέτε. Αὐτὸ ποὺ ἔχουμε, δὲ φτάνει παρὰ μόλις γιὰ δύο μέρες.

— Ἐχουμε μετς! εἶπε ὁ Καρδινιάν, ποὺ εἶχε παρακαλοῦθῆτε τῆ συζήτηση.

— Ναι, ἔχουμε, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Πηγαίνω μάλιστα νὰ φέρω.

— Εἶναι βαριά; ρώτησε ὁ κ. Άντοναί.

— Χα! ὄχι καὶ πολὺ, ἐλπίζω. Μὰ ὁ σφυγμὸς τῆς εἶναι ἀκατάστατος. Πιστεύω νὰ τῆ γλυτώσουμε.

Κι' ὁ γιατρός βγήκε.

Ὁ Γιώργος κι' ὁ κ. Άντοναί κλησιάσαν στὸ κρεβάτι τῆς ἀρρωστης. Ὁ καλὸς ὑπάλληλος ἀκούμπησε τὴν παλάμη του στὸ φλογερὸ μέτωπό τῆς κι' ἄρχισε νὰ τῆς φωνάζει γλυκὰ τὸ νομιά τῆς.

— Λουκία!... Λουκία!... Κοιμάσαι, παιδί μου;... Μ' ἀκούς;

Ναι, τὸν ἀκούγε, δὲν κοιμόταν... Μάλιστα, ὁ πυρετὸς ποὺ τῆς ἔσφιγγε τὸ μέτωπο μ' ἕνα πύρινο στεφάνι, δὲν τῆς εἶχε φέρεῖ ἀκόμα τὸ παραμιλητό.

Γιατὴ ἡ Λουκία Ραμπλὸ γύρισε τὸ κεφάλι πρὸς τὴ γαμψὴ αὐτῆς φωνή. Τάξιστο βλέμμα τῆς στηρίχτηκε στὸν κ. Άντοναί καὶ τὰ χεῖλη τῆς ψιθύρισαν:

— Ἄ, κύριε Άντοναί... σὰς εὐχαριστῶ... Ὁ πατέρας... τί ἀπόγινε;

— Θὰ πῶμε νὰ τὸν ἀλευθερώσουμε, φώναξε ὁ Γιώργος.

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς εἶχε παρασυρθεῖ ἀπ' τὴν συγκίνηση, ποὺ τοῦ σφιγγε τὴν ψυχὴ κι' εἶπε αὐτῆ τῆ φράση μέσα στὴν ὀρμή του, δίχως νὰ τῆ συλλογιστεῖ. Ἡ ἀρρωστη, ἀκούγοντας τὴ φωνὴ του, ἀνασηκώθηκε καὶ στήλωσε μὲ κόπο τὰ μάτια τῆς ἀπάνω του.

— Ὡ, εἶπε... σὰς γνωρίζω!... Σεῖς ἐδῶ, κύριε Γιώργο... Μὰ πῶς...

Δὲ μπόρεσε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράση τῆς.

Ἡ προσπάθειά τῆς τὴν εἶχε κουράσει. Ξανάπεσε βαριά στὰ στρώματά τῆς καὶ φαινόταν πῶς μὴτ' ἔδλεπε πιά μὴ-

τε ἀκούγε τί γινόταν τριγύρω τῆς.
— Κύριοι! Σεῖς ζητεῖ ὁ κ. Φρουράρχος. Φαίνεται πῶς ἦρθαν εἰδήσεις, εἶπε ὁ δόκτωρ Έρβὲ καθὼς ἔμπαινε καὶ διευθύνθηκε στὸ τραπέζι, ἔδου ἀφίσε μπουκαλάκια, πακέτα κι' ἕνα θερμόμετρο.

Ὁ κ. Άντοναί κι' ὁ Καρδινιάν ἀφίσαν τὴ Λουκία στὶς φροντίδες τοῦ γιατροῦ καὶ πῆγαν στὸ ἀπitiάκι τοῦ φρουράρχου, ἔδου βρήκαν καὶ τὸ λοχαγὸ Κασσαίν.

— Εὐχάριστα! εἶπε ὁ τελευταῖος αὐτὸς, καθὼς τοὺς εἶδε νὰ μπαίνουν.

— Εὐχάριστα! ἡ λέξη εἶναι ὑπερβολικὴ! εἶπε ὁ ὑπολοχαγὸς τῶν σπαχήδων. Μὰ, ὅπως κι' ἂν εἶναι, βρήκαμε ἐπιτέλους τὰ ἴχνη!

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔδωσε στὸν κ. Άντοναί ἕνα κουρέλι χαρτὶ περιτυλίγματος.

Ὁ καλὸς ὑπάλληλος τὸ πῆρε νευρικὰ καὶ τὸ πέρασε γρήγορα μὲ τὸ βλέμμα, ἐνῶ ὁ Καρδινιάν κοίταζε πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο του.

Δὲ μπόρεσε ὅμως νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἀνυπόμονη περιέργειά του, γιατί τὸ γράμμα (ἂν μπορούσε νὰ ὀνομασθεῖ γράμμα ἐκεῖνο τὸ κουρελόχαρτο) ἦταν γραμμένο μὲ κακοφτιασμένους ἀραβικοὺς χαρακτήρες, σ' ἕνα παράξενο ἰδιώμα, ἔδου ἡ καθαρὴ ἀραβικὴ γλώσσα ἦταν ἀνακατεμένη μὲ τὴ διάλεκτο τῆς φυλῆς τῶν Μπισαντουγκοῦ.

Μὰ ἡ ἀνάγνωσή του δὲν παρουσίαζε καμμιὰ δυσκολία γιὰ τὸν κ. Άντοναί, ποῦχε συνειθίσει ἔδως τῆς γλωσσικῆς παραλλαγῆς αὐτῶν τῶν μερῶν.

— Ποιὸς σὰς ἔφερε αὐτὴν τὴν παραγγελία, κύριε ὑπολοχαγέ; ρώτησε, ἔδαν τελείως τὸ διάβασμα.

Ὁ ὑπολοχαγὸς τῶν σπαχήδων ἔδειξε ἕνα μαῦρο καθισμένον στὶς φτέρνες, στὴ γωνιά τῆς καλύβας, ποὺ μὲ τὸ ριχτὸ σάλι του καὶ τὸν ψηλὸ σκοῦφο του περιέμενε ὑπομονετικὰ, ἀκουμπώντας τοὺς ἀγκῶνες του στὰ γόνατα.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγγελιοφόρος, εἶπε ὁ φρουράρχος.

— Καλὰ, ἀπάντησε ὁ κ. Άντοναί. Εἶναι ἰθαγενὴς ἀπ' τὰ περὶχωρα τῆς Κυνείρας καὶ μὰς ἔφερε τὴν πληροφορίαν αὐτῆ, ἀπὸ μέρος ἑνὸς Μπισαντουγκοῦ.

Μὰ σὰς ὁμολογῶ δτι ἔχω πολὺ λίγη ἐμπιστοσύνη στὸ πρόσωπο αὐτοῦ, ποὺ τὸ κάτω-κάτω εἶναι κι' αὐτὸς ὀπῆκος τοῦ Σαμουρῦ.

— Ἐχτεν δίκιο, εἶπε ὁ λοχαγὸς Κασσαίν. Μὰ ὁ Μπισαντουγκοῦ αὐτὸς, ποὺ λέει πῶς ὀνομάζεται Μπέν-Ἀμέτ, εἶναι μουσουλμάνος. Φαίνεται πῶς ὑπερήτησε ἄλλοτε στὸ στρατό μας. Ἔτσι τουλάχιστο μὰς ἐξήγησε ὁ ἀγγελιοφόρος του.

— Ἀκόμα χειρότερα, ἀπάντησε ὁ κ. Άντοναί. Εἶναι λιποτάκτης, ποὺ δὲν

πρέπει νὰ τὸν παραεμπιστευόμαστε...
— Ὅπως κι' ἂν εἶναι, μπορούμε νὰ δοκιμάσουμε, εἶπε κι' ὁ Καρδινιάν.

— Συμφωνῶ, ἀγαπητέ μου συνάδελφε, ἀπάντησε ὁ λοχαγὸς Κασσαίν. Καὶ γιὰ νὰ τελειώνουμε, θὰ σὰς ἐκθέσω σύντομα τὴν κατάσταση καὶ τὰ ὑτέρα ποῦ συμφωνήσαμε νὰ πάρουμε μαζί μὲ τὸν κ. φρουράρχο τῆς Κίτας. Ὁ Μπέν-Ἀμέτ μὰς εἰδοποιεῖ δτι ξέρει τὸ μέρος ἔδου εἶναι φυλακισμένος ὁ λευκὸς αἰχμάλωτος, ποὺ τὸν ἔπιασε μὲ συμμορία τοῦ Σαμουρῦ. Προσθέτει δτι θέλει τὸ καλὸ τοῦ φίλου μας κι' ὅτι δὲν μὰς εἰδοποιήσε νωρίτερα, γιατί φοβόταν τὸν ἀρχηγὸ του ποὺ θὰ τὸν ἔκανε νὰ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὴν πρόσδοσία του. Μὰ μόλις ἔμαθε πῶς ἔφτασε τὰ πόσπασμά μας, ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ μὰς εἰδοποιήσῃ, γιατί στηρίζεται πιά στὴν προστασία μας.

Ὁ λοχαγὸς σταμάτησε λίγο, κατὶ νὰ σκεφθεῖ. Ἰστέρα ἐξακολούθησε, κουνώντας συλλογισμένα τὸ κεφάλι.

— Παραδέχομαι δτι αὐτὸ μπόρει νὰ ναι ἔδω-ἔδω ἕνα παράξενο μυθιστόρημα κι' δτι χρειάζεται μεγάλη δυσπιστία στὶς σχέσεις μας μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς. Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τὸ λόγο, ποὺ κάνει τὸν Μπέν-Ἀμέτ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν κ. Ραμπλό, ποὺ οὔτε κί τὸν γνωρίζει, ἀφοῦ στὸ γράμμα του δὲν ἀναφέρει τὸ νομιά του, ἀλλὰ λέει μοναχὰ: «ὁ λευκὸς αἰχμάλωτος». Μὰ, ὅπως κι' ἂν ἔχει τὸ πρῶγμα, τὸ δικὸ μας τὸ καθήκον εἶναι νὰ συνεννοηθοῦμε μὲ τὸν Μπέν-Ἀμέτ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ καταλήξουμε κάπου.

— Καὶ βέβαια! φώναξε ὁ Γιώργος.
— Ἀνθυπολοχαγέ, μὴ βιάζεστε, εἶπε χαμογελώντας ὁ λοχαγὸς, γιατί, τὸ κάτω-κάτω, ποῦ ξίρετε ἂν ὁ σκοπὸς μου δὲν εἶναι νὰ σὰ: ἀπίσω ἐδῶ, στὴ φρουρὰ τῆς Κίτας;

— Ἄ, δὲ θὰ τὸ κάμετε αὐτό, λοχαμέ μου...

Κι' ὁ Γιώργος πρόφερε αὐτὲς τίς λέξεις μὲ τόσο ἰκετευτικὸ τόνο, ὅστε ἔδω ἔδω ἦταν ἐκεῖ, μ' ἔλη τὴ σοβαρότητα ποῦχε ἡ κατάσταση, δὲν μπόρεσαν νὰ μὴ χαμογελάσουν.

— Ἐννοῖα σας, κύριε ἀνθυπολοχαγέ, εἶπε τέλος ὁ ὑπολοχαγὸς τῶν σπαχήδων, ὁ λοχαγὸς σας θέλησε νὰ σὰς πειράξῃ. Στὴν ἀρχὴ σκόπευε νὰ σὰς ἀφίσει. Μὰ ὕστερ' ἄλλαξε γνώμη καὶ θὰ σὰς πάρει μαζί του. Ὁ ὑπολοχαγὸς Φλαντὲν θὰ μείνει ἐδῶ.

— Εὐχαριστῶ! εἶπε ὁ Γιώργος ἀκτινοβολώντας ἀπὸ χαρὰ.
— Δοιπὸν, δήλωσε ὁ λοχαγὸς Κασσαίν, ὁ ὑπολοχαγὸς Φλαντὲν θὰ μείνει ἐδῶ μὲ δύο ἡμιλογίες. Μὰς οἱ ἄλλοι θὰ φύγουμε μαζί μὲ τὸ κανόνι μας. Ὁ φρουράρχος τῆς Κίτας θὰ μὰς δώσει ἕκατὸ πιάτους ἰθαγενεῖς τῆς φυλῆς

Μπαμπάρὰ καὶ θὰ ξεκινήσουμε χωρὶς νὰ χάνουμε καιρὸ.

— Καὶ γιὰ ποῦ, λοχαγέ μου;

— Πρὸς τὰ νότια, θὰ διευθυνθοῦμε πρὸς τὸ Νισγκασσάλα καὶ τὸ Σεγκιρέ. Ἐκεῖ θὰ περάσουμε τὸ ποταμὸ καὶ θὰ φτάσουμε στὴν Κυνείρα. ἔδου καθὼς φαίνεται μὰς περιμένει ὁ «φίλος μας» ὁ Μπέν-Ἀμέτ. Ἡ μὴρὴ αὐτῆ μαῖμου (κι' ἔδειξε τὸν ἀσχημο ἀράπη ποῦχε φέρεῖ τὸ γράμμα) θὰ μὰς χρησιμεύσει γιὰ ὄδηγο καὶ γιὰ δειπνός.

— Ὀμηρος;

— Βεβαίωςτα. Ἄν τύχει κι' ἐργάζε-ται μαζί μὲ τὸν ἀφέντη του γιὰ νὰ μὰς ρίξει σὲ καμμιὰ παγίδα—δὲ χρειάζεται καὶ πολὺ: Μπάμ! Μπάμ!!

Καὶ μὲ μιὰ ἐκφραστικὴ χειρονομία, ποὺ δὲν ἔπαιρνε ἀμφιβολία, ὁ λοχαγὸς Κασσαίν ἔδωσε στὸ μαῦρο νὰ καταλάβει τί τὸν περίμενε, ἂν οἱ σκοποὶ του ἦταν κακοί.

Ἰστέρ' ἀπὸ δύο μέρες, πολὺ ποῖν βγῆ ὁ ἥλιος, τὸ ἀπόσπασμα Κασσαίν ξεκίνησε ἀπ' τὴν Κίτα καὶ, σὲ λίγο, ἔδλεπε τὸ ψηλὸ παρατηρητήριό τῆς νὰ χάνεται πίσω ἀπὸ τὸν ἴσθμο. Περιττὸ νὰ προσθέσουμε πῶς ὁ κ. Άντοναί ἦταν μαζί — μικροὶ καὶ μεγάλοι — τὸ «go back» ὑπὸ τὴ διέθουση τῆς μίς Μόρις. Τὸ «go back» — «πῆγαινε πίσω» — ἦταν τὸ νοστιμότερο παιχνίδι. Σιεχόμαστε ἔδω σὲ ἀπόσταση ἀπ' τὴ γκουβερνάντα, κι' ἐκεῖνη μετροῦσε: one, two, three. Ἐνῶ μετροῦσε, προχωρούσαμε. Στὸ three ἔπρεπε νὰ εἰμαστε ὀλοδιόλου ἀκίνητοι — μαρμαροκόλωνες — σὲ ὅποιοδήποτε μέρος κι' ἂν βρισκόμαστε. Δὲν ἔπρεπε οὔτε νὰ μιλάει, οὔτε νὰ χαμογελάει, οὔτε νὰ παίζον τὰ τσίπουρά σου, τίποτα! Δοιπὸν, κανένas ἀπὸ μὰς δὲν τὰ κατάφερνε. Προχωρούσαμε, προχωρούσαμε καὶ κοντὰ στὸ τέρμα ἀκουγόταν ἡ φωνὴ τῆς μίς Μόρις: «Johnny, go back! — Helen, go back!» ποὺ μὰς ἔστειλε σὲ τὸ Σίσαφο νὰ ξαναρχίσουμε.

Ἡ Ρωξ ὅμως πάντα μὰς νικούσε. Προτὸς προφέρει ἡ μίς Μόρις τὸ three, τὴν ἔδλεπε ἀκίνητη, ἀψυχή, σὲν κουκλίτσα. Σωστὸ tableau vivant! Ἡ μόνη τῆς ἱκανοποίηση ἦταν δὲν συγχαρητήρια λόγια τῆς Ἑγγλέζας ποὺ τὴν ἔκαναν κατακόκκινη σὲν ἀστακό!

Ἄνάμωσ' ἀπ' τὴν ἐλαφριά καταχνιά, ποὺ ἡ ζέστη τοῦ ἡλίου τὴν ἔκανε νὰ δφώνεται σὲν ζεστὴ ἀχνα πάνω ἀπ' τοὺς πικνοὺς θάμνους, ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἔδλεπε ἕνα λεπτὸ καὶ χλωμὸ κοριτσίστικο πρόσωπο νὰ τοῦ χαμογελά: τὸ πρόσωπο τῆς Λουκίας Ραμπλό.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Β. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΟΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΜΕΔΙΣΣΑΚΙ

—Τί θέλεις, μελισσόκι, εἶναι μόνεχο στὸ ἀπόμονο βραχάκι τὸ τραχὺ; Δὲν πῆξ' σὲ τόσα λουλουδάκια; Γάχω γιὰ κάθε, σὲν εὐένησε, ψυχῆ.»

—Τὰ τόσα λουλουδάκια σου θαρῶ μὰ τί ἴσ' ἔχει;

Θυρεῖς μόνεχα γιὰ τὰ χρώματα μὲ μέλει; Στὸ ἀπόμονο βραχάκι βρήκα τὴ χαρὰ διπλή: Θυμάμαι λουλουδάτο, μὰ ποῦ στᾶζει... μέλι: Καὶ ἔσρεις, δὲ γεμίζει. Μονάχα μ' ὅ,τι ἀνθίσει, Μήτε ἡ κοιλιά μας, μήτε ἡ ἀδελφὴ μὲς κινεῖται...

—Καλὴ εἶναι ἡ ὁμορφιά, μὰ σὲν... ἀξίζει. ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

“ΡΩΞ,”

Ἐνα στρογγυλὸ προσωπάκι μὲ κατὰμαυρα μαλλιά: δὲν καστανὰ ματάκια ἔδω ἐξυπνάδα. Τέτια ἦταν ἡ Ρωξάνη, ἡ ἑαδελφοῦλα μου. Ἡ μίς Μόρις, ἡ Ἑγγλέζα γκουβερνάντα τῆς, τὴ φώναζε γιὰ συντομία «Ρωξ». Κι' ἔτσι τὴν εἶχαμε συνειθίσει ἔδω. Τεσσάρων χρονῶν, μίλουσε μιὰ χαρὰ Γαλλικὰ κι' Ἑγγλέζικα.

Τὸ καλοκαίρι ἔρχόταν πάντα στὴν Ἀντιγόνη μὲ τὴ μίς Μόρις. Τὸ πρῶτὴ τὴν πῆγαινε, ντυμένη μὲ μιὰ μαῦρη κομπινάζόν, μιὰ κίτρινη ἀδιάδροχη σκουφίτσα κι' ἀστρα πέδιλα, μὲ τὴ βαρκούλα μου στὰ μπάνια, τῆς φορούσα μιὰ ζώνη ἀπὸ νεροκολοκῦδες κι' ἔκανε ἕνα σωρὸ παιχνίδια μὲς' στὸ νερὸ. Ἡ πῆγαινε στὰ ρηχὰ καὶ ἐαπλωμένη μπρούμυτα ἀπάνω σὲ μιὰ πέτρα, μάθαινε θεωρητικῶς κολύμπι.

Ἐξὸν ἀπ' τὸ κολύμπι, ἀγαπούσε καὶ τὴν ἱππασία. Δηλαδή καθάλοσε ἕνα μαῦρο γαϊδαρέλο, ἦσυχο σὲν ἀρνάκι, ποὺ περπατοῦσε πάντα μὲ μετρημένα βήματα. Τὸ ἀπόγευμα παίζαμε ἔδω μαζί — μικροὶ καὶ μεγάλοι — τὸ «go back» ὑπὸ τὴ διέθουση τῆς μίς Μόρις. Τὸ «go back» — «πῆγαινε πίσω» — ἦταν τὸ νοστιμότερο παιχνίδι. Σιεχόμαστε ἔδω σὲ ἀπόσταση ἀπ' τὴ γκουβερνάντα, κι' ἐκεῖνη μετροῦσε: one, two, three. Ἐνῶ μετροῦσε, προχωρούσαμε. Στὸ three ἔπρεπε νὰ εἰμαστε ὀλοδιόλου ἀκίνητοι — μαρμαροκόλωνες — σὲ ὅποιοδήποτε μέρος κι' ἂν βρισκόμαστε. Δὲν ἔπρεπε οὔτε νὰ μιλάει, οὔτε νὰ χαμογελάει, οὔτε νὰ παίζον τὰ τσίπουρά σου, τίποτα! Δοιπὸν, κανένas ἀπὸ μὰς δὲν τὰ κατάφερνε. Προχωρούσαμε, προχωρούσαμε καὶ κοντὰ στὸ τέρμα ἀκουγόταν ἡ φωνὴ τῆς μίς Μόρις: «Johnny, go back! — Helen, go back!» ποὺ μὰς ἔστειλε σὲ τὸ Σίσαφο νὰ ξαναρχίσουμε.

Ἡ Ρωξ ὅμως πάντα μὰς νικούσε. Προτὸς προφέρει ἡ μίς Μόρις τὸ three, τὴν ἔδλεπε ἀκίνητη, ἀψυχή, σὲν κουκλίτσα. Σωστὸ tableau vivant! Ἡ μόνη τῆς ἱκανοποίηση ἦταν δὲν συγχαρητήρια λόγια τῆς Ἑγγλέζας ποὺ τὴν ἔκαναν κατακόκκινη σὲν ἀστακό!

Πέρου ἡ Ρωξ πῆγε στὸ Παρίσι μὲ τὸ μπαμπὰ τῆς, τὴ μαμμά τῆς καὶ τὴ γκουβερνάντα τῆς. Στὴν ἀρχὴ ἦταν σὲν παραζαλισμένη ἀπ' τὸ μεγάλο θόρυβο καὶ τὴ φασαρία τῶν μπουλβάρων ποὺ δὲν τὴν ἀφίαν νὰ περάσῃ στὴ μέση τοῦ δρόμου. Γιατὸ ἔσφιγγε φοβισμένα τὸ χεῖρὶ τῆς μίς Μόρις.

Τὴ δέυτερη μέρα ὅμως βγήκε μὲ τὴ μαμμά τῆς. Πῆγαν στὰ μεγάλα ἐμπορικὰ, στὴ «Γκαλερί Λαφαγιέτ». Ἐκεῖ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀφηρημάδας, ἡ Ρωξ

ἀκολούθησε μιὰν ἄλλη κυρία. Ὅταν κατάλαβε πῶς δὲν ἦταν ἡ μαμμά τῆς, ἦταν ἀργά! Ὅτε κί τὸν σκέφτηκε νὰ φάξῃ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ λαδύριθο. Πλησίασε μόνεχα ἕναν ἀστυφύλακα ποὺ στεκόταν στὸ πεζοδρόμιο. «Κύριε, τοῦ εἶπε μὲ τὰ χαριτωμένα γαλλικὰ τῆς, ὁ μπαμπὰς μου εἶναι ὁ κύριος Δ. καὶ μείνει στὸ ξενοδοχεῖο Claridge. Στὸ δρόμο μ' ἔχασε ἡ μαμμά μου. Θὰ ἔχετε τὴν καλοσύνη νὰ μὲ ὀδηγήσετε στὸ ξενοδοχεῖο μου;»

Κι' ἔτσι, ἔδαν γύρισε κατασυγχομένη στὸ Claridge, ἡ κυρία Δ. συνάντησε στὸ χῶλλ τοῦ ξενοδοχείου, ἕναν ἀστυφύλακα ποὺ τῆς παρέδωσε τὴ Ρωξ. Ἡ ἑαδελφοῦλα μου εἶχε διαβάσει τὸ νομια τοῦ ξενοδοχείου στὸν κατάλογο τῶν φαγητῶν. Κι' εἶχε ρωτήσῃ τὴ μίς Μόρις τί σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξη. Αὐτὸ τὸ περιστατικὸ ἀνέδασε πολὺ τὴ Ρωξ στὴν ἐκτίμηση τῆς γκουβερνάντας τῆς.

Φέτος ἡ ἑαδελφοῦλα μου εἶναι στὴ Νεωβόλλ. Κάθε πρῶτὴ πηγαίνει καὶ κολυμπᾷ στὴν ἀμμουδιά.

Ὁ μπαμπὰς τῆς τῆς ἔκανε δῶρο στὰ γενέθλιά τῆς ἕνα βαποράκι κι' ἡ μαμμά τῆς ἕναν κούκλο. Ἡ Ρωξ βάζει τὸν κούκλο μὲς' στὸ βαποράκι ποὺ τὸ κρατεῖ δεμένο μ' ἕνα κουδῶρι σπάγο.

Τὴν περασμένη Κυριακὴ, σηκώθηκε ξαφνικὰ λίγο ἀεράκι, τὸ βαποράκι ἔγειρε ἀπ' τὴ μιὰ κουπαστὴ κι' ὁ κούκλος ἔπεσε στὴ θάλασσα. Ἡ Ρωξ δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία τῆς. Ὅπως ἦταν — μὲ τὰ λουστρινάκια τῆς, τὸ καινούργιο φορεματάκι τῆς μπλε-ρουά, — ἔπεσε στὴ θάλασσα, βουτήχτηκε ὡς τὴ μέση καὶ βγήκε ὕστερα θριαμβευτικὰ λασπασα, κρατώντας στὸ δεξι χεῖρὶ τῆς τὸν κούκλο καὶ στὸ ἀριστερὸ τὸ βαποράκι!

Αὐτὸς ὁ ἡρωϊσμὸς ἀνθουσίασε ἔδω τοὺς μπέμπηδες τῆς ἀμμουδιάς. Δὲν πολυάρεσε ὅμως τῆς μίς Μόρις, ποὺ τὴν ἔβαλε γιὰ τιμωρία νὰ γράφῃ κάμποσες φορὲς κάποια φράση. Ἡ τιμωρία φάνηκε ἀδικη στὴν ἑαδελφοῦλα μου ποὺ τὰ ματάκια τῆς βούρκωσαν, κι' εἶπε:

«Why, miss? Γιατί; Αὐτὸ ποὺ ἔκανα εἶναι κακό, ἡ μήπως εἶναι καλὸ; Τί νὰπαντήσῃ ἡ καίμενη ἡ Ἑγγλέζα; Προτίμησε νὰ μὴν πῆ τίποτα καὶ νὰ τὴ συχωρέσῃ. Μπήτε ὅμως κι' ἔσατε στὴ θέση τῆς. Τί θὰ κάνατε;»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΛΙΠΟΓΑΟΥ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Ρωτοῦμε τοὺς Κριτικὸς τί εἶναι «ῥῥῥῥῥ» κι' ἐκεῖνοι μὰς ἀπαντοῦν τί τοὺς ἀρῶσαι.

Στὸν τόπο μας, δὲν ἀρῶται νὰ ἔσῃ κανεὶς νὰ γράφῃ πρῶται νὰ ἔσῃ οἱ ἄλλοι νὰ διαβάσουν.

Α. Γε. Κ.

ΑΘΗΝΑΓΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΕΝΑ ΧΕΙΡΟΦΙΛΗΜΑ

Αγαπητοί μου,

ΙΔΙΟΣΕΝΟΥΜΕ, αυτόν τον καιρό, τον Ψυχάρη. Ο Δάσκαλος μας ήρθε απ' το Παρίσι, να μείνει λίγους μήνες στην Ελλάδα για μελέτες... Στο βιβλίο εκείνο που κάποτε σάς ανέφερα, «Το πρόβλημα της γραφομένης Νεοελληνικής», ο πολύς Κρουμπάχερ, ο Γερμανός βυζαντινολόγος και νοσθητιστής, εξετάζοντας το έργο γενικά του Ψυχάρη, τὸ βρίσκει τόσο σπουδαίο, τόσο θνυικό, ὥστε, λέει, θάρρη μέρα πού σ' όλες τις μεγάλες πόλεις του Ἑλληνισμοῦ θὰ βλέπουμε στημένο τὸν ἀνδριάντα του. Καί μόνο ἀπὸ τὴν ὑποδοχή πού κάνει τώρα στὸν Ψυχάρη ἡ Αθήνα μας, στοχάζομαι μὰ τὴν ἀλήθεια, πὼς ἡ προφητεία τοῦ Κρουμπάχερ δὲν θάρρησῃ νὰ εκπληρωθῇ.

Ἐπίσημοι κι' ἀνεπίσημοι, γνωστοί κι' ἀγνωστοί, λόγιοι κι' ἀπλοὶ φιλόμοιοι, δημοτικιστὲς καὶ μιχτοί, τρέχουν νὰ τὸν ἴδουν, νὰ τὸν γνωρίσουν, νὰ τοῦ σφίξουν, νὰ τοῦ φιλήσουν τὸ χέρι, νὰ κοῦσουν ἕνα λόγο ἀπ' τὸ στόμα του. Γεμίζει ἕνα θέατρο καὶ μόνο ἂν γνωστή πὼς θὰ τιμηθῇ τὴν παράσταση ὁ Ψυχάρης. Σεχαλιάζει ἀπὸ κόσμος, — ὅπως ἐν' ἀπόγεμα τὸ Ἀθήναιο, — ἔταν ἀναγγελθῆ πὼς ὁ Ψυχάρης θὰ μιλήσῃ. Στὸ Σενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας ὅπου μένει, βρίσκεται διαρκῶς περιστοιχισμένος ἀπὸ ἐπισκέπτες, θαυμαστὲς. Τὸν προσκαλοῦν δεξιά κι' ἀριστερά, δίνουν καθμέρια γασμάτα καὶ συναναστροφὲς πρὸς τιμὴ του σύλλογοι, ὄμιλοι, σωματεῖα καὶ ἰδιώτες.

Κι' ἂν ὁ κόσμος αὐτὸς τρέχῃ παντοῦ ὅπου μπορεῖ νὰ ἴδῃ τὸν Ψυχάρη, σὰς βεβαίω πὼς δὲν εἶναι μόνο ἀπὸ περιέργεια: εἶναι κι' ἀπὸ ἐκτίμηση, ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ θαυμασμό. Γιατί κι' ἐκείνοι πού δὲν εἶναι καθαυτὸ εὐφχαριστικοί, ξέρουν, βλέπουν, ἢ ἀρχίζουν τώρα νὰ μαθαίνουν, τί ἔκαμε γιὰ τὴ Δογοτεχνία μας ὁ Ψυχάρης καὶ πόσο πρόσδεψε ἢ πνευματικὴ ζωὴ σ' αὐτὸν τὸν τόπο ἀφότου φάνηκε ὁ γλωσσικὸς ἀναμορφωτής.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Ψυχάρης, ὁ μεγάλος Ψυχάρης, ὁ γέρος Ψυχάρης, — εἶναι κοντὰ ὀγδόντα χρόνων σήμερα, — ὁ συγγραφέας πενήντα βιβλίων, ὁ δεκάσημος, μιά μέρα πού πήγα κι' ἐγὼ στὸ Σενοδοχεῖο — νὰ τὸν ἴδω, καὶ τὴ στιγμή πού τοῦ ἔδινά τὸ χέρι νὰ τὸν ἀποχαρτείσω, τί ἔκαμα νομίζετε; Ἐσκυφε καὶ μοῦ τὸ φίλησε! Κι' ἔταν ἔκαμα νὰ φιλήσω κι' ἐγὼ τὸ δικό του, — πού θὰ τὸ εἶχα κάμει ἀπὸ πρὶν, ἂν συνήθιζα τέτοιες ἐκδηλώσεις, — μὲ τὸ

τράδησε μὲ δριμύ, δὲν μάφησε. Γιὰ φανταστήτε, παιδιά μου!... Ἐνας τέτοιος Δάσκαλος νὰ δέχεται ἔτσι ἕνα μαθητὴ του, πού τὸ κάτω-κάτω εἶναι κι' εἰκοσι χρόνια νεότερός του! Δὲν συγκινεῖστε καὶ δὲν ἀπορεῖτε, ὅπως ἀπόρησα καὶ συγκινήθηκα τὴ στιγμή ἐκείνη κι' ἐγὼ; Καὶ δὲν ἀνεβαίνει αὐτόματα στὰ χεῖλιά σας ἕνα «γιατί», τὸ ἴδιο πού ἀνέδρασε καὶ στὰ δικά μου;...

Ἄλλὰ θὰ σὰς ἀπαντήσω ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ τόσο εὐλόγο «γιατί»... Ὁ Ψυχάρης, εἶναι ἀλήθεια, μὲ δείχνει μιά ἐξαιρετικὴ ἐκτίμηση κι' ἀγάπη, ὅση δὲν μὲ ἀξίζει βεβαίως, γιατί βλέπει τὸ Ἔργο του σταφανομένο στὸ δικό μου καὶ τὴν Προσπάθειά του στερεομένη στὴ δική μου. Εἶμαι ἴσως ὁ πρῶτος στὴν Ἑλλάδα πού ἔγραψα λογοτεχνικὰ βιβλία στὴ γλώσσα τοῦ λαοῦ, — τὴ γλώσσα αὐτὴ πού μὰς διδάσκει πὼς νὰ τὴν καλλιεργῶμε ὁ Ψυχάρης, — καὶ πού νὰ διάβασε ὁ λαός.

Κι' αὐτὸ ὄχι ἀπ' τὴν ἀρχὴ, ἀμέσως. Ἄλλὰ σιγά-σιγά, μὲ τὸν καιρό. Ὅταν πρωτοφάνηκε τὸ «Ταξίδι» τοῦ Ψυχάρη, ἐγὼ ἤμουν εἰκοσι χρονῶ νέος. Φυσικῶς, τὸ κήρυμά του μ' ἀνθουσίαζε σὰν κάτι καινούργιο κι' ἔγινε, χωρὶς καμμιά ἐπιφύλαξη, ἔπαθός του. Ὅταν ὅμως πέρασε τὸ πρῶτο αὐτὸ θάμπημα, ἔταν ἀρχικά νὰ βλέπω, ἢ νὰ νομίζω πὼς βλέπω καλύτερα, ἔγινε ἐπιφυλαχτικός. Ζητοῦσα κι' ἐγὼ συμβιβασμούς, ἤθελα καὶ τίς δυὸ γλώσσες, — δηλαδὴ καὶ τίς δυὸ γραμματικὲς, — ἀνακατωμένες χτυποῦσα καὶ κορδίζουσα τίς «ὑπερβολὰς» τῶν ψυχαρικών πού τοὺς ἔλεγα κι' ἐγὼ μαλλιαροὺς κι' ὁ Ψυχάρης, ἀπ' τὸ Παρίσι, καταδεχόταν νὰ μοῦ ἀπαντᾷ, νὰ μ' ἀντικρούῃ, κάποτε καὶ νὰ μὲ χτυπᾷ μὲ θυμὸ ἢ νὰ μὲ περλάξῃ μὲ εἰρωνεία. Στὰ βιβλία του, χίλιες φορές ξαναγράφει τὸνομά μου. Κι' ἤρθε καιρὸς πού εἰμαστε ἀντίπαλοι, ἐχθροὶ ἂν καὶ τόσο συμφωνοῦσαμε στὴ βάση. Ἄν πῆτε δὰ καὶ γιὰ τὸ «Νουμά», ὄργανο τότε τῶν φανατικῶν ψυχαρικών, μ' ἔλουζε ταχτικά σὲ κάθε του φύλλο.

Συνέδραξε ὅμως τὸ ἔξης: Ὅσο προχωροῦσα στὴν τέχνη μου, τόσο πῶ καθαρὰ, τόσο πῶ δημοτικὰ, τόσο πῶ ψυχαρικὰ ἔγραφα τὴ ζωντανὴ γλώσσα. Γιατί ἔδραπε ἄδύνατο νὰ γίνῃ λογοτεχνικὸ γράψιμο, καλλιτεχνικὸ ὕφος. Σήμερα παραδεχόμενος κατ' ἀνάγκη ἕναν τύπο, πού ὡς χτὲς μὲ φαίνονταν «ὑπερβολή», κι' αὐτὸ συνήθιζα ἕναν ἄλλον, πού ὡς χτὲς τὸν ἔλεγα «μαλλιαρός». Ἔτσι, σιγά σιγά, ἔφτασα κι' ἐγὼ νὰ γράφω τὰ διηγηματά μου, τὰ ρομάντσα μου, τὰ θεατρικά μου κομμάτια, σὰν τὸν Ψυχάρη ὄχι βέβαια στὸ ὕφος (γιατί σὰς τὸ εἶπα κι' ἄλλῃ

φορὰ: κάθε συγγραφέας ἔχει τὸ ὕφος τὸ δικό του.) ἀλλὰ στὸς τόπους, στὴ γραμματικὴ. Μιά μέρα, ὁ Ψυχάρης, διαβάζοντας ἕνα βιβλίο μου, εἶδε πὼς δὲν μὰς χῶριζε πιά σχεδὸν τίποτα, πὼς δὲν ἤμουν κι' ἐγὼ παρὰ ἕνα μαθητῆς του. Ἀκόμα ἔμαθε πὼς αὐτὸ ἔδρασε, τὸμολογοῦσα, τὸ κήρυττα χωρὶς νὰ φοβᾶμαι κανένα. Κι' ἀκόμα πὼς τὸ βιβλίο μου ἐκείνο, τὸ γραμμένο στὴ γλώσσα του, κατὰ τὴ διδασκαλία του, κυκλοφοροῦσε καὶ διαβαζόταν στὴν Ἑλλάδα ὅσο κανέν' ἄλλο σύγχρονο λογοτεχνικὸ. Ἀπὸ τότε μάχηπαθῃς ὁ Δάσκαλος. Κι' ἀπὸ τότε προσπάθησε, μὲ κάθε τρόπο, μὲ κάθε ἔπαινο, μὲ κάθε τιμὴ, νὰ μὲ κάμῃ νὰ ξεχάσω ὅσα, στοὺς καινοῦδες μὰς ἐκείνους, εἶχε γράψῃ ἐναντίο μου.

Ἔτσι ἐξηγείται ἡ ξεχωριστὴ του ἀγάπη σὲ μένα κι' ἡ ἐκτίμηση. Καθὼς σὰς εἶπα, μὲ τὸ βιβλίο μου ἐκείνο, καὶ μὲ τὰ ἄλλα μου κατόπι, ἔδρασε νὰ εὐδοκίμῃ, νὰ καρποφορῇ στὴν Ἑλλάδα τὸ κήρυμά του. Ἡ ὁμολογία τῆς μετάνοιάς μου γιὰ τὴν πρώτη μου ἐπιφυλαχτικὴ ἢ ἐχθρική στάση, τῆς ἡμετέρας μου νὰ τὸ πῶ καλύτερα ἔτσι, ἦταν ἡ νίκη του. Γι' αὐτὰ καὶ τὸ γέμισμα πού ἔδρασε στοὺς φίλους του, τὴν ἡμέρα πού ἤρθε, στὴν πρόποσή του, ἀναφερόμενος σὲ κάποια Ἐπιστολὴ πού σὰς εἶχα γράψῃ τελευταία γι' αὐτὸν καὶ πού τόσο τὸν εἶχε συγκινήσει, εἶπε: «Μπορῶ νὰ πῶ πὼς ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου, τοῦ ἀγῶνα μου, ἦταν νὰ γράψῃ αὐτὰ πού ἔγραψῃ γιὰ μένα ὁ Σενοπούλος!» Ναι! μὰ φτάνουν τάχα ἔλ' αὐτὰ νὰ ἐξηγήσουν καὶ τὸ χειροφιλημα ἐκείνο;

Ὅχι, παιδιά μου! Τὸ κίνημα, τὸ τόσο ὑπερβολικὰ τιμητικὸ, ἔχει καὶ μίαν ἐξήγηση ἄλλη: Ὁ Ψυχάρης, ὁ μεγάλος Ψυχάρης, φίλησε τὸ χέρι ἐμένα, τοῦ μικροῦ, ἴσα ἴσα γιὰτ' εἶναι μεγάλος. Μόνο ἕνας μεγάλος μποροῦσε νὰ κάμῃ τέτοιο κίνημα. Ἐνας μικρότερος θὰ φοβόταν μὴν... ταπεινωθῇ. Κι' αὐτὸ σ' ἔλη μου τὴ ζωὴ τῶν παρρητήσῃ. Εἶναι κανόνας χωρὶς ἐξαιρέση: Ὅσο μεγαλύτερος εἶναι κανεὶς, ἴσο δυνατότερα, τόσο περιφανέστερα, τόσο ἀφοδότερα ἐπαινεῖ, τιμᾷ, ἀναγνωρίζει τὸ συνάδελφό του, τὸ συντεχνίτη του, εἴτε ὅμοιο του, εἴτε ἀνώτερο, εἴτε καὶ κατώτερο. Πολλὲς φορές βέβαια, σ' ἐφημερίδες, σὲ περιοδικὰ, θὰ διαβάσατε βρισκὶν καὶ περιφρόνησης ἐναντίο μου. Μὰ ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ οἱ ὀδυστές; Ἀνθρώποι μικροί, ἀνάξιοι λόγου, ὑποταῖνοι, παρακατινοί, παιδαρέλια. Ἀπεναντίας, οἱ καλύτεροί μου μ' ἐπαίνεσαν, μὲ σεβάστηκαν, ὑναγνώρισαν πάντα. Νά, σὰν τὸν Ψυχάρη, πού ἔσκυφε—αὐτός! — καὶ μοῦ φίλησε τὸ χέρι.

Νὰ πῶ τώρα κι' ἐγὼ πὼς αὐτὸ ἦταν «ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου»; Ὅχι, θάλεγα φέμματα! Ὅχι τέτοια τιμὴ τὸ μῆσα ποτὲ νὰ ἀνευροπολήσω, οὔτε τὸ τοῦ ψυχικοῦ μεγαλεῖο ἀνθρώπου νὰ φαντασθῶ. Κι' ἂς ἤξερα πὼς ὁ Ψυχάρης εἶναι μεγάλος. Γιατί σὲ πόσο βαθμὸ εἶναι, δὲν τῶμαθα κι' ἐγὼ μόνο παρὰ προχτὲς...

Σὰς ἀπαύξομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑ. COLOMBE ΠΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'. (Συν. χεῖρα)

Ὁ Νίκος ἔφρουγε πρῶτ-πρῶτὸ γιὰ τὴν ἐργασία του καὶ δὲν ἐγύριζε παρὰ τὸ βράδυ πού σκόλαζε. Ὅσο ἦταν καλοκαίρι, ἡ σχέση περιοριζόταν μεταξὺ τοῦ Γεροθωμά, τῆς Μαρίας καὶ τῆς κυρίας Λεβού. Ἄλλ' ἄμα μπήκε ὁ χειμῶνας καὶ τὰ παράθυρα δὲν εἶχαν πιά λουλούδια κι' οἱ ἀνθρώποι δὲν μποροῦσαν νὰ κάθονται στὸ διάδρομο γιατί ἔκανε κρύο, κλεινόταν ἀπὸ νωρὲς στὴς κάμαρες καὶ καὶ πῶς νυχτέρευαν καὶ συνομιλοῦσαν.

Ἐνα βράδυ, ἡ κυρία Λεβού προσκάλεσε τὸ Γεροθωμά καὶ τὴν κόρη του στὴν κάμαρά της, νὰ νυχτερέψουν μ' ἕνα φῶς καὶ μὲ μιά φωτιά. Ἐνοεῖται πὼς ἦταν κι' ὁ Νίκος. Τὸ ἄλλο βράδυ μαζεῦτηκαν στὴν κάμαρα τοῦ Γεροθωμά. Κι' ἔτσι συνήθισαν νὰ νυχτερέσουν μὲ τὴ σειρά πότε στοῦ Γεροθωμά καὶ πότε τῆς κυρίας Λεβού. Συχνότερα ὅμως μαζεῦονταν στοῦ Γεροθωμά, γιατί ἦταν κάπως δύσκολο νὰ κουβαλῇ τὰ ἐργαλεῖα του, τὰ χαρτόνια του, τὴν κόλλα του, τὰ φυλάκια κι' ἔτι, ἄλλο τοῦ χροιαζόταν γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν μῶλων ἐνῶ ἡ κυρία Λεβού δὲν εἶχε τίποτ' ἄλλο παρὰ τὸ πανέρι μὲ τὸ ἐργόχειρό της.

Ὁ Νίκος δὲν ἀγαποῦσε νὰ μένῃ ἄργος βοηθοῦσε λοιπὸν στὴν ἐργασία τοῦ Γεροθωμά. Ἄλλοτε, ὅταν ἔβρισκαν κανένα ἠθικὸ βιβλίο, παρακαλοῦσαν τὸ νέο νὰ τοὺς τὸ διαβάξῃ. Ὁ Νίκος διάβαζε καθαρὰ, εὐκόλα καὶ μὲ καλὸ τονισμό, ὥστε καταλάβαιναν ὅλοι.

Ἡ κυρία Λεβού ἀκούγε μὲ περισσότερο καμάρη παρὰ μὲ προσοχή ὁ Γεροθωμάς ὅμως κι' ἡ Μαρία, πού ἤθελεν πάντα νὰ μαθαίνουν, ἐπρόσβην παλὸ στὸ διάβασμα καὶ κάθε τόσο ὁ γέρος γύριζε στὴν κόρη του καὶ τὴ ρωτοῦσε: «Τὸ ξέρεις αὐτὰ, Μαρία μου;... Ὅταν ἡ

Μαρία τοῦ ἀπαντοῦσε: «Ὅχι, πατέρα μου, πρώτη φορὰ τάκούω». ὁ Γεροθωμάς ἀπορούσε: Γιατί ἐνόμιζε πὼς ἡ κόρη του ἤξερε τὰ πάντα.

Ἀφοῦ τελείωναν τὸ διάβασμα, μιλοῦσαν γιὰ κείνα ποὺ εἶχαν διαβάσει, καθέννας ἔλεγε τὴ γνώμη του κι' ἔτσι περνοῦσε εὐχάριστα ἡ βραδιά.

Ὁ χειμῶνας πέρασε καὶ ξανάρθε τὸ καλοκαίρι. Οἱ δυὸ οἰκογένειες ἦταν πῶς δεμένες μὲ φίλια στενή. Τὴς Κυριακὲς, τίς γιορτές, ἔδρασαν περιπάτο μαζί, ἔκαναν συχνὰ ἐκδρομὲς καὶ δὲν ἄφιναν πανηγύρι. Μὰ ὅπου κι' ἂν πήγαιναν, ὁ Γεροθωμάς δὲν ξεχνούσε τοὺς μῶλους του γιατί τόσο τοὺς εἶχε συνειθίσει, πού ἐνόμιζε πὼς τοὺς λείπει κάτι τί ἔταν δὲν τοὺς ἐπαίρνε μαζί του. Ὅχι τὸ μετάνιωτος ποτέ, γιατί πάντα γύριζε στὸ σπίτι μὲ τίς τσέπες γεμάτες καὶ μὲ τὸ κοντάρι ἀδειανό.

Τώρα ἔδρασε ὁ γέρος πὼς ἡ ζωὴ εἶναι ἄμορφο πρᾶγμα κι' ὄχι κανένα βάρος ὀχληρό. Δὲν εἶχε ἄδικο. Κι' αὐτὸς κι' ἡ Μαρία ἐργαζόταν καὶ κέρδιζαν ὅσα λεπτὰ ἤθελεν τίποτα δὲν τοὺς εἶπε. Καὶ μὲ τοὺς καλοὺς ἐκείνους συνομιλοῦσε πού τοὺς ἔστειλε ὁ Θεός, τί ἄλλο ἤθελεν γιὰ νάσαι εὐχαριστημένοι, εὐτυχημένοι;...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'. Τὴ ὄρονεῖ ὁ Γεροθωμάς γιὰ τὰ δύσγερμα τῶν κακῶν ἀνθρώπων.

Ἦρθαν πάλι καὶ σὲ γύρευαν καί νὰ τὰ φτωχὰ παιδιά, εἶπε ἡ κυρία Λεβού στὴ Μαρία, μιά μέρα πού γύριζε ἀπ' τὴν ἀγορὰ μ' ἕνα μικρὸ καλάθι στὰ χεῖρια. Μὰ νὰ σοῦ πῶ, κόρη μου, δὲν ξέρω τί τὰ θέλεις καὶ τί τὰ μαζεύεις ἐδῶ ἄλημέρα αὐτὰ τὰ κουρελιάρικα καὶ καταλυγδομένα μαγκόπιδα, πού τὰ μαλλιά τους εἶναι σὰ φρύγανα. Τί τοὺς βρισκεις καὶ σὰρβεις νάνακα τεύεσαι μαζί τους; Ἄς τα νὰ πᾶν νὰ χαθοῦν! Ἀπορῶ μάλιστα καὶ μὲ τὸ Γεροθωμά, πὼς δὲ σοῦ κάνει παρατήρηση.

Ἐἶναι πολὺ φτωχὰ, κυρία Λεβού μου, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ Μαρία, μὰ δὲν εἶναι μαγκόπαιδα. Ὁ Γεροθωμάς μάρφει νὰ τὰ βλέπω καὶ νὰ τὰ βοηθῶ ὅσο μπορῶ. Στὸν κόσμο αὐτὸ, ὁ ἀνθρώπος πρέπει νὰ βοηθῇ τὸν ὅμοίό του, γιατί ἀλλοιῶτα τί θὰ γινόνταν οἱ φτωχοί;

Ὅταν εἶναι κανεὶς πλούσιος, δίνει χρήματα ἔταν δὲν εἶναι, δίνει τὸν κόπο του, τὴ φροντίδα του. Ἐπειτα, σὲς τὸ λέτε αὐτὸ, πού χτὲς σὰς ἔπιασα νὰ δίνετε κρυφὰ σούπα σὲ δυὸ ἀπ' αὐτὰ τὰ φτωχόπαιδα, τὰ μικρότερα, καὶ μάλιστα χαιρόμαστε πού τὰ βλέπατε νὰ τὴν τρῶνε μὲ τόση ὄρεξη;

Ἐ, ὅσο γι' αὐτὸ, εἶπε ἡ κυρία Λεβού, δὲν ἔχει πάλι κανέναν καρδιά

Ὁ Νίκος διαβαζε καθαρὰ... (Σελ. 269, στ. α.)

πέτρα: Ἄλλὰ τί τὰ θές, κόρη μου, εἶναι μπελὰς νὰ μὰς κουβαλοῦνται ἐδῶ. Δὲν τὰ βαριέσαι καὶ σὺ;

Ἐγὼ ὄχι, κυρία Λεβού μου. Τέτοια μ' ἔπλασα ὁ Θεός. Δὲ μοιάζω, βλέπετε, τῆς κυρίας Χοντροῦ, πού σὰς δίνει νὰ τῆς διορθώνετε τίς κάλτσες της. Τί ἦταν πρῶτα ἡ κυρία αὐτή; Μιά μαγειρίσα. Καὶ σήμερα, ἐπειδὴ ἔχει λίγα χρήματα, μεταχειρίζεται τοὺς ὑπηρέτες της σὰ σκυλιὰ καὶ δὲ θυμάται πὼς κι' αὐτὴ μιά φορὰ ἦταν στὴ θέση τους. Ἐγὼ, κυρία Λεβού μου, ἔταν βλέπω μικρὰ παιδιά νὰ πεινοῦν καὶ νὰ κρυώνουν, συλλογιέμαι πὼς κι' ἐγὼ μιά φορὰ ἤμουν σὰν κι' αὐτὰ, κι' ἴσως θὰ πέθαινα ἀπ' τὸ κρύο καὶ τὴν πείνα, ἂν δὲν βρισκόταν ὁ Γεροθωμάς νὰ μὲ περιμαζέψῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΛΙΩΤΡΟΠΙ

Τὸ λιωτρόπι πού φρεσώνει στοῦ σπιτοῦ μας τὴν αὐλή. Κι' ὄλη μέρα καμαρώνει, Κάθ' ἀγούλια μὲ μιλᾷ:

Θὰ μοῦ πῇ μιά καλημέρα, Μὲ μιά ὑπόκλητη δειλή, Ὅπως τὸ κοινὸς τ' ἀγέρα Ἡ πνοὴ αὐτὴ ἡ ἀκαλή.

Τὸ μεγάλο του τὸ μάτι Στὰ δικά μου, μιά στιγμή, Θὰ σουλάσσει, λὲς καὶ καί Νὰ ρωτήσῃ ἐπιθυμῇ...

Μὲ μιά ὑπόκληση, μὲ μόνη Μιά ματιά, πὼς μοῦ μιλᾷ Τὸ λιωτρόπι πού φρεσώνει Στοῦ σπιτοῦ μας τὴν αὐλή!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΦΟΥΔΗΣ

(Ὅπως τί γράφω σήμερον: ἕνα κομμάτι θά μιν πέσει, καὶ σταλαγμοὶ ἀργύρεοι σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν ἀλλήλων, σὴν Ἀμερικὴν ἔχω λίγους συνδρομητῆς, ἐνθ' ἔπειτα κἀγαθὸν πολλοῦ.) **Δραμάκι**—**Σαυρωδὸν** (καλὸ ταξίδι) **Φιλόσοφος** (ναί, κάμει δὲ τι μπερατῆς δσο γιὰ τὸ κομμάτι σου, ἀδύνατον γὰρ θεμελιῶ τὰρά ἀνεῖναι, θά εἶναι σὲ σὺρὸ ἐκείνου πρὸ δὲν διδάσασα ἀκόμα) **πρῆπει** λοιπὸν νὰ περιμένῃς.) **Ἐπιπέτη** (πολὸ ὄρατο τὸ γράμμα σου! δ κ. Σ. σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ νοερὴ συμμετοχὴ σου σὴν τριακονταετηρίδα τοῦ ἑλλάδι τῆ γιορτῆς οὗτῃ δὲν τὴν κἀνὰ τὸ Κράτος; τὴν κἀνὰ τὴν Ἐκτετακτῶν θεατρικῶν Συγκροτήτων) **Ἑλληνοπόλε** (δ; βάλωμε τώρα κἀτὸ καὶ παρεμπρὸς βλεπούμε τὸ εἶναι μὰ αὐτὸν πάντα; εἶμαι, εἶσαι, εἶναι) **Μαρίαν Εὐαγγέλιον** (τὸ συμπλήρωμα ἑλὰδα κ' εὐχαριστῶ γὰ φιλία σου στέλλομαι μὲ τὴ νέα διέδοθησὴ τακτικώτατα) **καὶ σὲ λαίπουν;** **Σαυθὴν Νεράδιον** (ἀνὴ τὸν γοημματοσημῶν, χροῖματα βέβαια πρέπει νὰ σταλάξῃ) **Γλυκὸ Χαμόγελο** (γράμμα μὲ 10 ἄρ. δὲν ἐλήφθη μόνον συνδρομητῆ κ' ἀδελφία των μπερὸν νὰ πέρον φουδώνωμο) **Θεματικὴν Ἀθῶν** (οὗτε μὲ κορινθῆ, οὗτε μὲ μεγαλιτῆρα στοικία δημοσίου Μ. Ἀγγελίας) **Ἰνδιάν, Περσικῶν, Γιδάνην** **Ἀγγελοπούλον**, κτλ. κτλ. **Κ. Κροταλλῶν, Κέλερμαν, Μέρσαν** (ἑλὰδα, εὐχαριστῶ) **Ἀριστοκρατίαςαν, Νίτσαν Γ., Ὑπασίαν** (ιστορικῶν.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΚΣΙΑ τοῦ 221ου Διαγωνισμοῦ Δι' ἰδέσας δεκατὸ πέμπτον 25 Σεπτεμβρίου.

- 513. Δεξιόγραφος**
 Ζῶο τετραπόδο μικρὸν
 Σὲ λουλιώδη κώνωσιν
 Καὶ σὴν Μικρασία γινώσθι
 Χώρα φανερωθήσεται.
 Ἰγμυτῆς Ἀετὸς
- 514. Στοιχειώγραφος**
 Τῆς Ἀσίας νησί μεγάλο
 Σὺμφωνο ἂν πάρη κ' ἄλλο,
 Σχηματίζει φανερικὸ
 Σπίτι... γιὰ πούλερκα.
 Πατρὸν διαβολῆται
- 515. Ἀναγραμματισμοῦς**
 Τῆς Ἡλείου μὲ μικρὴ
 Γινώσθι πόλη, ιστορικὴ,
 Μεγαλώνει, ὀροφυλάει
 Καὶ μὲ σὴν Ἑβραϊκὴ μπαίνει,
 Μὲ μετάθεσιν μονάχα
 Ἀυτὸ στοιχεῖταιν—πῶς νὰ τάχα;
 Παῖδον τῶν ἁσάν
- 516. Αἶνιγμα Ἀρμάδες**
 Νὰ μ' ἔχῃς δὲν ἐπιθυμῶς
 Μὰ οὗτε νὰ μὲ χάσῃς
 Δὲν θαλαεῖ, ὅταν μ' ἔχῃς.
 Ἀσπανάς, προσταθεῖς
 Πολὸν νὰ μὲ κερδίῃς
 Καὶ πάλι... νὴ μὴ μ' ἔχῃς!
 Ἐλευθέριος Ν. Ρουσοπίνης
- 517. Τρίγωνον**
 * * * * * = Ἀεροπόρος.
 * * * * * = Βασίλευς.
 * * * * * = Ἡμισηπαντός.
 * * * * * = Ρευστόν.
 * * * * * = Ἀνεμωνία.
 * * * * * = Σὺμφωνον.
 Καὶ καθέτως τὸ ἴδιον.
 Ἄνθος τῆς Ἀνδρῶν

- 518. Ἐξάγωνον**
 * * * * * = Νῆσος.
 * * * * * = Μέλος.
 * * * * * = Νόμοθέτης.
 * * * * * = Ὑλικόν.
 * * * * * = Ἑσβαιοτικόν.
 Καὶ καθέτως τὸ ἴδιον.
 Ἀνεμοστρόβιλος

- 519. Ἐκτοπογραμικόν**
 1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἄνθος.
 2 6 2 5 2 8 4 7 8 = Ἅγιος.
 3 1 3 5 7 8 = Πιπτόν.
 4 3 7 5 4 7 5 = Πόλις.
 5 4 8 2 4 2 = Πόλις.
 6 2 8 7 8 = Νῆσος.
 7 8 8 2 = Ὅρος.
 8 8 1 6 4 2 = Χόρα.
 Κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου

520. Μεσοστιχίς ἐξ Ἀνεκθῆτων
 Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ἀνεκθῆτων τῶν κἀτῶν ἔξῃων ἀποτελοῦν εἶδος κῶνικος ἐπιβλοβοῦς. **ἰσάιμος, γίγας, σάντος, κούλας, νόξ, ἴδιος, καλλογῆ, οὐρεσόν.**
 Φαῖρ Γ. Σταυροπούλου

521. Φωνηεντόλιπον
 πρην-μ-πρην-ν-πρην-μ-πρην-ν.
 Ἐδελοντῆς

522. Γαῖφος
 Ὡμοῖο Ρῶσοι!
 Τὸ πῶς εἶς:
 Κῶς.
 Κασιτῶν Γιδάνης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
523. Logogriphe
 Mon premier une demeure royale;
 L'autre un politique contemporain;
 Mon tout un Francais sans egal.
 Diplomate et celebre ecrivain.
 Ἀφῆτος Γουγουόπουλο

524-528. Lettre Magique
 Remplacez une lettre a chacun des mots ci-dessous par une autre, partout la même, et formez sans anagramme cinq autres mots:
 bouche, fiel, âne, comie, aste.
 Βόλγας

ΑΥΣΘΙΣ
 τῶν Πνευμ. Ἀσθῆς, τοῦ φέλλ. 19

286. Ἀραγονία (ἄρα, γωνία.)
 —287. Ἑβρώτας (εὐρω τὰ στό...) Ἑβρώτη (εὐρω π.)—288. Κόθνος—Κόθνος κῶν ος.—289. Ὁ γεωργικὸς χῶρος.
 290. Π

ΠΑΝ
ΑΕΤΟΣ
ΟΛΥΜΠΟΣ
ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ
ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ

291. ΠΙΝΑΡΟΣ (Ἰνδός, νάρδος, Δανία, Ἀδριανός, ρανίς, ὄρεσις, σπάρδος.) 292—296. Ἀπὸ τοῦ Χ: **χῶος, γῶος, χορῶς, ἄρῶον, γολῆ.**
 —297. **ΑΜΒΡΙΚΗ** (ἄμβρος, ΣΜῶσθι, Ἀββαλῆς, Σπ'Ρση, Ἰ-καλλῆ, Σέλευκος, Μαδρίτ.Η.)
 —298. Λόγια κ' ἴατρος ἐρεῖες; Ἄνθ θά τὰ ξαναπαίδη;—299. **Ὁδαι τοῖς ἠτημῶν;** (οὐ εἶς εἶς κτ. η μὲ π.)—300. Blé-bel.—301. Eglise, Egypte, Enigme, Etoile.

Τὸ πρότυπον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ εὐκαιρὸς ἀνατίσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΙΕΣΙΑΙ
 Διὰ 4 ἑξῆς 10 τὸ καλὸν ἰδέσας μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 8. (τὸ ἀλλοτῶν 11 μῆρα) Πέρον τῶν 10 ἄξιων 80 λεπτῶν ἢ ἄξις, μὲ κλάγια δὲ στοιχεῖα λην. 70 καὶ μὲ κερφαλα δρῶν. 1 Ὁ χωριστὸς στίχος δρῶμας 3.
 Ἐ προσδοκῶμεν εἶναι ἀκαταίτητα

(ΚΕ-988)
 Ἀνεμοστρόβιλος, κούλας Ἐμμανοὺλ εἶναι ἀπὸ τὸν ἀνεκθῆτων, δίδου ἰσάιμον πᾶσι τοῖσι. Ἐμμανοὺλ σὴν ἀνάστασιν.
(ΚΕ-989)
 Φέδος—Φωιδόρης, τὸ λῶς κερμαῖον μου; εἶσαι μικρὸς γιὰ ψευδώνυμο.
ΣΑΚΟΥΤΟΣ ΒΙΟΛΙΣΤΑΣ
(ΚΕ-940)

ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΠΑΙΔΙΩΝ:
 Ἐναχόνητος κούλας.—**ΝΟΙΚΟΥΡΟΥΛΑ** (ΚΕ. 941)
 Ἄθα διακόνη τῆς ἐνορίας του μὲ τῆς 2ης Σεπτεμβρίου 1925.
(ΚΕ-942)
 Ἰγμυτῆς, ὄραμα νὰ περιμένῃς; **Κορῆ**, ἀπὸ δὲ τῆς 2ης Σεπτεμβρίου 1925. **ΓΑΖΙΑ** (ΚΕ-943)
 Πάλι τῶν, δὲν συνειδέται νὰ ὁμοτιόσεται. Ἦσυχία, γιατί θά εἶς κάμω πηλασίνος.—**ΠΡΟΑΡΙΟΣ ΝΕΩΣ** (ΚΕ-944)

Προσηρῶσεν Διαγωνισμὸν πηλαστικῶν σ. π. Ἀπὸ κατὰ Διαπλαστικὸν περιμένῃν μὲ κῆρτα προσηρῶσεν δι-κῆνος.—**ΚΟΡΜΠΙΟ**, Λευκοσία (Κῶνικος). (ΚΕ-945)
ΑΝΑΚΑΤΙΣΤΙ: Ὀνεραῖον Πατριῶν.—**Α. Κουβέλη**.—Προσεσῶς δὲ δηλητηριώδης ἰσθῶσος. **ΙΘΒΛΑΣ** ὄρατος (ΚΕ-946)

ΚΟΜΗΝΙΣ—**Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ**
 Προσηρῶσεν Διαγωνισμὸν κατὰ τὸν τοῖσιον Πρόθεσιν διήμερος. Συμμετοχὴ μονόδρομος Βραβεῖα προσηρῶσεν. **ΣΥΛΛΟΓΟΙ**, **ΔΙΔΑΧΟΠΟΙΙΑ**, νὰ περιμένῃς. **Ἰσάιμος** (ΚΕ-948).—Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν: **ΒΙΟΛΙΣΤΙΝ ἈΣΤΡΑΠΗ** (ΚΕ-947)
 Ἀνεμοστρόβιλος, εἶναι καὶ οἱ δὲ τῶν εἶς ἀποκαθῆρξῃ σου εἶναι παροῖσις, εἶς μὲλλον. **ΚΟΜΗΣ ΟΨΙΝΕ** (ΚΕ-948)

ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ, σὲ κλάσμα τοῦ τῶν του σου κῆρτου δέξου εἰς καλῶσας εἶς μου. **ἩΛΙΟΠΕΡΙΧΥΤΟΣ** (ΚΕ-949)
ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ, κούραται καλὸ, ἀλλὰ δὲ μπερὸ. **ΠΡΙΚΗΠΙΣΣΑ**, εὐχαριστῶ καλὸ, ἀλλὰ εἶσα καλὸ ἄρα. **ΒΡΑΤΟΙ ΠΡΟΣΠΙΝΑΡΟΠΟΙ**, γιὰ τὴν ἐπιστήμη σου σὲ δημοφῆσως θεοῦ οὗς εὐχαριστοῦμεν εὐχαριστῶς ἀκαταίτητος σὲ διαγωνισμὸν οὗς **ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ**, ἐλάτῃον νὰ ἀπορῶσται δὲ καλῶσται σου λόγια. **ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ἸΠΠΕΥ** (ΚΕ-950)

ΟΨΗ, βραδα κῶσος κατὰς κῶσῆται γιὰ νὰ ληιομηρῆ κατεῖς!! Γκαὶ δὲ μου γῶσῆς; Μυστιῶ, εἶ νῆται; **ΜΥΤΑΙΩΝ** (ΚΕ-951)
 = **ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΗΝ** =
 Ἀδύνασις Ἀλλῶσις: Νικηλῶν Σι-μῶλον (δὲ Σέλλων). Ἐβρος, Πηλεῶσις, Πηλιῶσις, Γλυκὸ Χαμόγελο, Ροδακὴ Ἀγούλα, ἑλὰδα εὐχαριστῶ (ΚΕ-952)

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΗΝ καὶ οἱ ΠΑΙΔΙΑ ἰσθῶσις κατὰς πάντας. Ὅμοιος τῶν σπῆρξῆς ἑλαιομον. !! **ΤΡΕΜΕΤΕ!!** (ΚΕ-953)
Μπαίνοντας σὲ κομῶν ἀπὸ καλῶσται, εὐχαριστῶ τὴν μαγικῶν μου. **ΑΙΓΚΑΝΗ** (ΚΕ-954)
 Προσηρῶσεν Διαγωνισμὸν Γοημματοσημῶν. Προσηρῶσεν διήμερος. Συμμετοχὴ 1 ἄρ. Βραβεῖα 3. Ἰσάιμος: Νικόλαον Βαμβαδῶν (δὲ Βίραρος), Κανὸν Κρήτης. **ΒΙΣΜΑΡ**

(ΚΕ-955)
 Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μου: Α' Ἀεροπόρος Ἑβρώτης (Μάτις ταγ-γάνικος). Β' Ἀλλῶσις Φλώριος. Γ' Βιολέτα (περὶ μὲν Α' οἶον). Τὸς τοῖσιος ἀνεμοστρόβιλος. **ΜΑΡΤΑΡΙΑΡΕΝΙΑ** (ΚΕ-956)
 Ἐναχόνητος εὐχαριστῶ δσοι μὲ τῶν. Ἰδιαιτέρως ἀναφῆροντας τὸν ὄρα μου. **Θά ἀπὸντῆσῃ σ' ἰδου.**

ΗΛΙΟΤΑΛΑΧΤΗ (ΚΕ-957)
 Ταράξια, Λόλας, Τάνια, Βιολέτα, Σέλλος. ἀναλλάσσομε Μ. Μυστιῶ καὶ. **ΖΙΛΣΑ ΧΑΝΟΥΜ** (ΚΕ-958)
 Προσηρῶσεν Διαγωνισμὸν σὲ οὐλοῖται μὲ κατὰ τῶν ἑπῶν. **ΒΟΕΡΠΟΥΛΑ** (ΚΕ-959)

Χανὸν Χῶον, Νάρισις, Τάνια, Τα-ραξία, ἀναλλάσσομε Μ. Μυστιῶ μὲσῶ Ἀναλάσσομας; Ἀναλάτῃ, μ' εἶδος καὶ σου κῶν τῶν ἑλῶν δσο τὸ παρεμ-βῆς ἑνας. **Προσηρῶσεν**; **Χ. Α. Θ.** (ΚΕ-960)
ΑΕΥΘΕΡΙΑ, εἰς ὅρα νῆσις ἑλῶσται ἑλῶσται ἑλῶσται κατὰ κατὰ. ἑλῶσται σὲ ἡ Κ. Γ. Κ., δὲν ἰδου; Λοῦτον ἑλῶσται ἑλῶσται σου τῶν ἑλῶν δσο τὸ παρεμ-βῆς ἑνας. **Προσηρῶσεν**; **Χ. Α. Θ.** (ΚΕ-961)

Αναλλάσσομε Μ. Μυστιῶ. Περιμένῃν δσο ἑλῶν καὶ ἑλῶν μὲσῶ διαπλά-σσομας. **ΓΙΩΤ-ΓΙΩΤ** (ΚΕ-962)
ΚΑΡΤΕΣ ἑλῶσται ἑλῶσται. Συμμετοχὴ μονόδρομος. Βραβεῖα. Προσηρῶσεν σ. π. Ἀθῶν. Βραβεῖα σὲ Πηλε-σῶσις, ἰσθῶσις, Γλυκὸ Χαμόγελο, Τριανταφυλλῶν, Γοητῆ Ἀσθῆς, ἑλῶσται. Πουλὴ τῆς Καταλῶν, Ἀλ-κῶσις Φλώριος, Φιλοσοφῆς, Κρίων Ἀνθῶσις, Τῆσιν, Παντοῦσι Πῶσιν, Μανθῶσις ἑλῶσις. Μανθῶσις, Μετῆσται κ' π. πα-ριμένῃν. **ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ἸΣΘῶΣ** (ΚΕ-963)

ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ
ΜΠΟΕΜ, ἄλλοσ ἀπὸ εἶσαι δ Μένεσ-σων, Κασιτῆς, ΠΑΛΙΑΤΟΣ, ΠΙΕ-ΡΟΤΟΣ, μὲ νῆσις ἑλῶσται μὲσῶ ἑλῶσται δὲν κατὰ δὲσῶσται ἑλῶσται τὸ ν ἑλ-κῶσις νὰ μεγαλώσται.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΤΗΣ"
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
 ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Ἀπὸ τῶν ἐν κῶντῆσῃ ἀπὸ-μοῖς, ἡ κῶντῆς εἶναι τὰ ταχυ-δρομικῶν τοῦ Ἐστωτικῶν.)

Ὁ Ἀγγελοῦς τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 50. (4,50, καὶ 9,50).
Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθι-στορήματα Γρ. Ζενοπόουλου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 15.—(2.— καὶ 5).
Τὸ ὄρα τῶν ἑλῶσται (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 25.—(3 καὶ 6).
Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (κοι-νήματα) δρ. 10.—(2.— καὶ 5.—)
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομι-δια) ἑκαστον δρ. 2,50.—(1,25 καὶ 3.—).
Πρόξος ὁ Νικῶν (μὲ 24 εἰκό-νας) δρ. 25.—(3 καὶ 6.—).
Ὁ Πυρροπούλης (μὲ 24 εἰκό-νας) δρ. 25.—(3.— καὶ 6.—)
Ὑπερ Πατριῶς (μὲ 24 εἰ-κόνας) δρ. 25.—(3.— καὶ 6,50).
Ὁ Φῶσις, ἔμμετρον διήγ., δρ. 5.—(1,25 καὶ 3).
Ἀγγελικὴ καὶ ἄλλα διηγῆ-ματα Σαυρωδῶν Μαρκέτου, δρ. 10.—(1,50 καὶ 3,50).
Διηγῆματα καὶ Σκέψεις Στ. Μαρκέτου δρ. 10.— (1,75 καὶ 4.—).